

Fotografije Velenja iz druge polovice šestdesetih let 20. stoletja

Siloviti razvojni zagon, ki ga je Velenje doživljalo po letu 1953, je v drugi polovici šestdesetih let občutno pojenjal. Velenjski premogovnik, ki je bil glavni generator razvoja v preteklem desetletju, je v tem obdobju zapadel v prvo večjo povojno krizo. Manjše povpraševanje po velenjskem lignitu ter boleča likvidacija projekta izgradnje veleplinarne EKK Velenje (Energo-kemijski kombinat), ki naj bi postala hrbtenica nadaljnjega hitrega gospodarskega razvoja Velenja (in za katero je bila nabavljena tudi že vsa potrebna oprema, zaradi česar je ostala do danes ena največjih slovenskih zgrešenih investicij), sta premogovnik prvič po letu 1945 prisilila k odpuščanju. Delo je izgubilo kar 550 delavcev, ob tem pa je bil zaradi “afere Veletrg” z mesta direktorja RLV suspendiran tudi Nestl Žgank, vizionar in tvorec modernega Velenja.

V Velenju so v senci krize velenjskega premogovnika velike gradbene projekte preteklega desetletja nadomestile manj odmevne, a pomembne pridobitve v življenju sodobnega mesta. V tem času so v Velenju dograjevali predvsem komunalno in drugo infrastrukturo ter intenzivno pospeševali individualno gradnjo enodružinskih hiš. Postopno se je oblikovala široka lokalna trgovinska mreža, ki je dosegla vrh leta 1969 z ustanovitvijo podjetja Era Velenje, ob tem pa je mesto v tem času dobilo še svojo gimnazijo, prvi muzej (na Velenjskem gradu), lokalni časopis Šaleški rudar (od leta 1973 Naš čas) in centralno pokopališče v Podkraju. Na gospodarskem področju se je po letu 1964 začelo silovito razvijati takrat še mlado podjetje Gorenje. Podjetje, ki je leta 1960 iz vasi Gorenje v prostore na Starem jašku preneslo proizvodnjo štedilnikov na trda goriva “Tobi”, je že leta 1964 odprlo prvo lastno tovarno štedilnikov, s katero so lahko proizvodnjo razširili še na plinske in električne štedilnike. Ko so leta 1967 zgradili še novo tovarno pralnih strojev, se je Gorenje že v drugi polovici šestdesetih let uvrstilo med največje jugoslovanske proizvajalce bele tehnike, s prvimi uspehi na zahtevnih zahodnih tržiščih, pa so se v naslednjih letih uveljavili tudi kot pomembni slovenski izvoznik.

Na eni strani kriza in odpuščanja na velenjskem premogovniku, ter razcvet Gorenja na drugi strani sta zaznamovali velenjski vsakdan v drugi polovici šestdesetih.

Prvo velenjsko samopostrežno trgovino je leta 1966 na Kidričevi cesti odprlo trgovsko podjetje Velma.

Mladinski center na Tomšičevi cesti.

Novi Muzej slovenskih premogovnikov na Velenjskem gradu je prve obiskovalce sprejel 8. oktobra 1966.

27. aprila 1969 je ob Dnevu OF Josip Broz Tito še četrtič (in zadnjič) obiskal Velenje.